01.08.2016

Rūdolfa vecāki pateicas visiem, kas palīdzēja

Ar šo mēs gribētu pateikties visiem, kas bija ar mums kopā gan sirdī, gan lūgšanās, gan esot līdzās, gan organizējot, gan meklējot, gan atbalstot, gan rosoties, gan vārot tēju un gatavojot sviestmaizes pārgurušajiem meklētājiem.

Patiesībā neviens PALDIES nespēj atlīdzināt tās pūles un atbalstu, ko cilvēki sniedza. Bet nepateikt paldies, to mēs arī nespējam. Mēs gribētu pateikt šo neizsakāmo paldies visiem, visiem, visiem… Tikai baidāmies, ka neprotam to pateikt pietiekami dziļi. Tad nu pateicamies visiem, kā protam. Ļoti vēlamies pateikties, nosaucot ikviena vārdu, bet tas nav iespējams. Taisnība militāristam, kurš teica, ka atrada KOMANDA. Tā ir! Viens cilvēks Rūdolfiņu pamanīja pirmais (liels, liels paldies), bet atrada komanda!
Paldies!

Mēs vecāki esam pateicīgi, laimīgi, priecīgi, pārlaimīgi… Tas ir par maz teikts.

Pie Rūdolfiņa ir kāda karavīra vilnas zeķītes, ko viņš Rūdim uzvilka kājiņās pēc atrašanas. Rūdītis grib atdot karavīram zeķītes, bet ja šo cilvēku neatradīsim, tad glabāsim zeķītes par mīļu un laimīgu atmiņu.

Paldies par cilvēku mīlestību, pašaizliedzību, nesavtību, noberztajām pēdām … par visu!